

glædede det mig, at Oprykningen paa de fire højere Lønningstrin vil ske efter Anciennitet og udelukkende efter Anciennitet. Jeg tror, det vil virke tilfredsstillende rundt omkring i Landet, naar man hører denne klare og bestemte Udtalelse, og det mindre betydelige Punkt om, fra hvilken Dato man skal regne Ancienniteten, haaber jeg, at vi nok efter den højtærede Finansministers Udtalelser skulle komme over, inden vi gaa til 3dje Behandling. Det andet overordentlig vigtige Spørgsmaal, som den ærede Finansminister gav os en klar Udtalelse om, var med Hensyn til Krydstoldvæsenet og angik den Forsegling af Skib og Ladning, som hele Sømandsstanden saa længe har ønsket at være fritagen for, og som vi nu kunne vente at se hævet i en nær Fremtid (*Finansministeren*: I Aar!) . . . allerede i Aar! Det er meget glædeligt, og det vil i høj Grad blive paaskønnet, at Forandringen efter den højtærede Finansministers Udtalelse allerede sker i Aar. Jeg tror, at der inden for Sømandsstanden vil være almindelig Tilfredshed over, at dette Resultat er naaet, og over den velvillige Imødekommenhed, der her fra Administrationens Side er vist. Dette Spørgsmaal har været fremme mange Gange, og der har været leveret mangt et Slag for at naa dets Løsning, saa meget glædeligere er det altsaa, at der tilsidst kommer en god Afslutning paa Striden.

Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (M. Madsen) talte om det laveste Lønningstrin og om de uheldige Forhold, der kunne komme frem, naar Administrationen for dette laveste Lønningstrins Vedkommende faar Valgret med Hensyn til Oprykningen, og benytter denne Ret til at vælge og vrage, at forfremme eller lade Folk blive staaende. Som privat Arbejdsgiver tror jeg at maatte udtale, at det er absolut nødvendigt, at man har en saadan Bestemmelse. Vel kan det være rigtigt at sætte Grænser for Vilkaarlighed gennem Lovgivningen, men man maa ikke gaa til den Yderlighed at gøre det fuldstændigt ligegyldigt for Embedsmændene, om de ere dygtige og flittige eller ikke. Det er absolut nødvendigt fra Administrationens Synspunkt at opretholde en saadan Valgklasse, hvor der efter de paagældendes Kvalifikationer kan tages Bestemmelse om at lade Folk blive staaende eller rykke op. Selvfølgelig maa vi jo ogsaa gaa ud fra, at de Mænd, der staa i denne Klasse, ere selvstændige Væsener, og at de, naar de føle sig tilsidesatte ved den Be-

handling, der er vist dem, resolut tage deres Hat og gaa deres Vej. Jeg tror, det er farligt at tvinge Administrationen til efter faste Regler at afskedige dem, der holdes tilbage paa det laveste Trin, enten de paagældende ønske at forlade Tjenesten eller ej. Jeg tror, det er bedst, som det her er foreslaaet, at Administrationen vælger, og vi maa vel kunne gaa ud fra, at Administrationen efter bedste Overbevisning varetager Toldetatens Tarv ved Oprykningerne, og at ikke rent personlige Sympatier eller Antipatier gøre sig gældende. Skulde det i et enkelt Tilfælde ske, ere vi nu saa heldig stillede for de 4 højeste Lønningsklassers Vedkommende, at Oprykningen sker udelukkende efter Anciennitet. For mit eget Vedkommende har jeg haft nogen Betænkelighed ved denne Bestemmelse, fordi det ikke er ret heldigt for en Tjenestetid af maaske 15—20 Aar at ordne et Forhold saaledes, at Administrationen ikke, selv om den ønsker det, kan lade en dygtig Embedsmand springe foran de mindre dygtige. For den private Drift vilde det være aldeles umuligt at fastsætte en saadan Ordning, men da man har klaget meget over, at der har fundet Vilkaarligheder Sted, synes jeg, at den højtærede Ministers Stilling er meget imødekommende, naar han siger: „Godt, saa ordne vi det saaledes for de 4 sidste Lønningstrin, at Oprykning efter Anciennitet bliver det ledende Princip.“ Jeg vilde have anset det for heldigere, om Administrationen, naar særlige Grunde talte derfor, kunde have gjort i hvert Fald enkelte Undtagelser inden for disse fire Lønningstrin.

Saa udtalte det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 4de Valgkreds (Svendsen) Betænkelighed angaaende det finansielle Resultat af Nedlæggelsen af ti Toldsteder og Befolkningens Syn paa denne Sag. Ganske vist kan der ikke være Tvivl om, at der fra de Byer, hvis Toldsteder man nedlægger, vil blive rejst Indsigelse, det maa man være paa det rene med. Men jeg gad vide, hvorledes man nogen Sinde skulde komme bort fra gamle Privilegier eller gamle Fejlgreb, der have faaet Lovhjemmel, naar man ikke vil finde sig i de Ulemper, der efter en tidssvarende Reform i Overgangsperioden finder Sted og nødvendigvis maa finde Sted. Naar man her er gaaet frem ikke revolutionært, men lempelig, saaledes at Administrationen har fem Aar til at nedlægge disse 10 Toldsteder i med 2 hvert Aar, saa bliver der Lejlighed til at indhøste Erfaringer med